

MOLNÁR PIROSKA (1944–2022)

Molnár Piroska, a Magyar Országos Levéltár Központi Könyvtárának egykori munkatársa számára a történelem tisztelete, a magyar irodalom szépsége, valamint nemzeti gyökereink méltó kutatása jelentette élete során a valódi igazodási pontot.

Piroska 1944-ben született Tokajban. A háború elől menekülő édesanyja harmadik gyermekeként hosszú hónapokig csak fényképről ismerhette orvos édesapját, dr. Molnár Istvánt, aki a II. világháborúban orosz hadifogságba esett. Az alföldi család híres volt pedagógus felmenőiről, Nádudvaron a mai napig „Boldizsár Iskolaként” emlegetik a Piroska dédnagyapja, Boldizsár Zsigmond által egykor igazgatott ottani tanintézményt. A háború után mindenükből kisémmizték őket, pusztán két szög maradt a tulajdonuk – bútorok, örökség helyett – a családi ház falába ütve. A Budapesten új életet kezdő család számára nehéz időszak volt a kommunista rezsim diktatúrája, de Piroska művészetek, irodalom és kultúra iránti érdeklődése még ebben a roppant zűrzavaros korszakban is igényes, az értékek mentén gondolkodó fiatal hölgyé nevelte őt.

Édesapja iránti rajongása miatt az egészségügyi intézmények adminisztrációs területein képzelte el karrierjét, majd második férje – Nagy Ferenc karmester – mellett az anyai teendőire koncentrálni kezdett, az 1970-es évek közepén megszülettek gyermekei. Fia informatikus-mérnökként az Egyesült Államokban doktorált, lánya színházrendezőként, színpadi szerzőként és művésztanárként mutat fel szakmai sikereket.

Piroska 1996-ban az Országos Levéltár falai közt talált valódi szakmai otthonra, odaadása, precizitása itt, a könyvtár gondos munkatársaként teljesedhetett ki igazán. A kutatók iránti figyelme, a fellelhető anyagok szenvedélyesen körültekintő gondozása 2010-ben történő nyugdíjba meneteléig meghatározó kollégává emelte az intézményben. Élete utolsó éveit bearanyozta unokái születése. Gyógyíthatatlan betegségét emberfeletti fegyelemmel viselte.

Emlékét megőrizzük.

NYULÁSZINÉ DR. STRAUB ÉVA (1946–2022)

A Magyar Országos Levéltár egykori munkatársa Szegeden, polgári családban nőtt fel. Szülei vegyészek voltak. Édesapja, Straub F. Brúnó biokémikus, egyetemi tanár, a Magyar Népköztársaság Elnöki Tanácsának utolsó elnöke volt.

Évát gyermekkorától érdekelte az Országos Levéltár, figyelmét az épület 1956. évi égése irányította az intézményre. 1965-ben érettségizett az Eötvös József Gimnázium német tagozatán. Egyetemi tanulmányai megkezdése előtt (1965–1966) kisegítő munkaerőként dolgozott a Magyar Országos Levéltárban. 1971-ben az ELTE BTK-n történelem szakos középiskolai tanári és okleveles levéltárosi diplomát szerzett.

Straub Éva egyetlen munkahelye a Magyar Országos Levéltár (MOL) volt. 1971-től gyakornok, majd segédlevéltáros, 1976-tól levéltáros, majd 1984-től főlevéltáros. 1981-től óraadó tanár volt a budapesti egyetem levéltáros szakán, 1984-től levéltári szakfelügyelő. 1977-ben *summa cum laude* minősítéssel egyetemi doktorátust szerzett. Férje Nyulászi Gábor geodéta, két gyermekük született.

1983-tól megbízott, 1985-től kinevezett osztályvezető-helyettes volt a Feudalizmus kori osztályon, egyúttal az 1526 utáni gyűjtemény referensi feladatait is ellátta. 1992 és 2008 között a Családi levéltárak és gyűjtemények osztálya főosztályvezetője. 2006-os nyugdíjba vonulása után három évig aktív levéltárosként tevékenykedett. Ezután sem szakadt meg a kapcsolata a levéltárral, a MOL-t képviselte a Kulturális Javak Bizottságában.

Tagja volt a Magyar Történelmi Társulatnak, és a Magyar Heraldikai és Genealógiai Társaság munkájában is részt vett. 1992 és 2010 között a *Turul* szerkesztője. Publikációi közül kiemelkedik az *Öt évszázad címerei az Országos Levéltár címerlevelein* című összeállítása, amely alapul szolgált a Magyar Nemzeti Levéltár címereslevél-adatbázisához. Szakmai munkáját több alkalommal elismerték, elnyerte a Pauler Gyula-díjat (2002) és a Széchényi Ferenc-díjat (2007) is.

Emlékét megőrizzük.